

Knihovnicko-informační zpravodaj U Nás
Vyšlo: 9.1.2007
Číslo: Ročník 16 (2006), Číslo 4
Sekce: Knihovníci, čtenáři políbení múzou
Název článku: Eva Kulhánková
Autor: Božena Blažková
Zdroj: <http://unas.svkhk.cz/clanek.asp?id=757>

Eva Kulhánková

Božena Blažková

Letos v létě mi do lázní přivezly kolegyně z hradecké knihovny drobnou publikaci, která se jmenovala Nezdálo se mi nic. Že prý nemám určitě co dělat a že si ji musím přečíst. Autorkou je prý knihovnice z Popovic. Popovice mají něco kolem 70 obyvatel. Útlá knížečka mne okamžitě dostala. Nejprve mne zaujal jazyk a styl. Měla jsem pocit, že čtu útržkovité úryvky z deníku. Od jara do jara jsem mohla sledovat, co se děje v Popovicích, Nechanicích, Hradci. Pochopila jsem, co to znamená být pozorovatel. Autorka se vnímavě dívá kolem sebe. Dívá se, ale nehodnotí, jen zapisuje plynoucí děj a vlastní myšlenky. Později mi vytanula vzpomínka na prázdniny, které trávila u babičky v nedalekém Lubně. Měla jsem pocit, že se čas zastavil. Uvědomovala jsem si, že ta útlá publikace je úžasnou výpovědí o reálném životě mladé ženy. Životě, který není součástí reality show, kterou nám nabízí sdělovací prostředky. Chtěla jsem se s autorkou osobně seznámit. Náhoda tomu chtěla, že jsme se vzhledem k její nemoci setkaly jen letmo při literární dílně Viselecké sdílení, která se konala ve Studijní a vědecké knihovně.

V rychlosti jsem jí dala pár otázek a poprosila jsem o odpověď a poskytnutí textů do rubriky Políbení múzou. Zde je její odpověď:

Narodila jsem se 13.7. 1982 v Pardubicích. Studovala jsem do roku 1997 Rašínovu základní školu v Nechanicích, potom 1997 - 2001 Gymnázium Josefa Kajetána Tyla v Hradci Králové a konečně 2001 - 2006 na Univerzitě Hradec Králové učitelství pro střední školy, obor český jazyk - dějepis. Pracuji od září 2006 na VOŠ a SZeŠ v Hořicích.

Psát jsem začala zhruba v době, kdy jsem se číst a psát naučila, vzpomínám si, že první básničky a "pohádky o zvířátkách" jsem předčítala rodičům v sedmi letech. Měla jsem také štěstí na češtináře. Všechny "mé paní učitelky" mne dokázaly podpořit, o mou tvorbu se zajímaly, přihlašovaly mne do různých literárních soutěží. Většinou jsem se v nich také umístila na prvních třech příčkách. Poprvé to bylo s básničkou "Dub" v dětské soutěži "Svět očima dětí" v mých devíti letech. Popovský dub je opravdu nádherný strom, mohli jste ho vidět v dokumentárním cyklu České televize, případně se přijedte podívat přímo k nám, do Popovic. Jedna z postav mé knížky o dubu říká, že je to "tichý pamětník krále Přemysla II. Otakara"; o přesném věku popovského pamětníka se vedou odborné disputace, sto let sem, sto let tam, na mě každopádně tento strom, jeho paměť, a chcete-li, "génus" působí velmi silně. Myslím, že je to patrné i v tvorbě samotné.

Prostory knihovny pro mne měly vždycky zvláštní kouzlo. Regály plné knih a tajemství, příběhy, které se v nich ukrývaly. A já do těchto dobrodružství a příběhů směla vstoupit. Stačilo půjčit si knížku ... Do knihovny jsem chodila vždy ráda, v Nechanicích mi paní knihovnice - dnes vlastně kolegyně - vždy dobře poradila, když jsem knihy vracela, ptala se mě na můj názor, co se mi líbilo atd. Myslím si, že osobnost knihovníka a jeho přístup ke čtenáři, hlavně dětskému čtenáři, může návštěvnost knihovny, a tím i počet přečtených knih, zvýšit. Paní Kramářové se to - alespoň v mém případě - zdařilo.

Nesmím zapomenout na první návštěvu naší malé obecní knihovny v Popovicích. Píšu o ní - tuším - i v knize. Můj předchůdce, pan Vodička, byl velký čtenář a literární samouk, přečetl úctyhodné množství knih. I on uměl poradit. V popovské knihovně bývala vždycky zima (nyní už nám plynové topení funguje), pan Vodička seděl v kabátě u kamen, kolem plno popela, a my, já a

bratr, jsme měli nakázáno přijít brzo domů, abychom nenastydli. Bratr se vracel včas. Já jsem se vracela tak po hodině. Promrzlá, ale spokojená, knihy jsem většinou sotva unesla.

Před pár lety mi pan Vodička nabídl práci v knihovně, paní Kramářová z Nechanic i paní Hubertová z hradecké knihovny nic nenamítaly, tak jsem jeho nabídku velmi ráda přijala. Nyní mám k těm regálům - některé jsou už drahně zprohýbané - a tajemství, které v sobě nesou, ještě blíž! Kromě toho mne na práci knihovnice baví kontakt se čtenáři, zejména s dětmi. Moji oblíbení čtenáři někdy ještě ani číst neumí, ale najdou si chvílku a v sobotu dopoledne přijdou. Obětují televizní pořady a já si toho velice vážím. Malují mi krásné obrázky, prohlížíme si obrázkové knížky, případně čtu pohádky svým malým umělcům nahlas a oni mi kreslí, malují a lepí krále, princezny a popovský dub... Myslím, že se učíme navzájem, jejich vidění světa mě fascinuje stejně jako je svět kouzelníků a víl.

Můj vztah k četbě? Čtu hodně a ráda. Jako češtinářka to mám asi i v popisu práce:-) . Studium literatury pro mne ukončením univerzitních studií také nekončí. Přemýšlím i o doktorském studiu. Jednu oblíbenou knihu nemám. Bylo by jich více, určitě bych si nevzpomněla na všechny, takže je radši uvádět nebudu. Je jich opravdu dost a stále objevuji další a další! S citáty je to obdobné, ale ve vztahu k literatuře mám jeden oblíbený:

"Hranice mé řeči jsou hranicemi mého světa." (Ludwig Wittgenstein)

Nezdálo se mi nic -
Chtěla jsem snít...
Snila jsem -
Přála jsem si žít...
(březen o pár roků dříve)

Str.61

... Měla jsem v knihovně kontrolu z Nechanic. "Tady to prokouklo! Jsem vůbec v Popovicích?" Paní Kramářová mi poradila s vedením deníku - vyplňovala jsem špatné kolonky. Přivezla nové knihy. O okrasných jezírkách pro paní Zvoníčkovou, o politice pro pana Vodičku a paní Pršalovou, o koních pro Péťu a Lucku, detektivku pro Elišku, obrázkovou pro Marečka. O zbraních pro Pepova tatínka a encyklopedii pro Verunku přiveze příště.

Kromě kamen do knihovny jsme se na schůzi bavili o opravě zvoničky a plotu kolem památníku.

Dub zůstane. Chtěli jej i uříznout a zastřešit! Aby zachovali torzo!!! Naimpregnovali ho na pět let, pak se o něm bude jednat znovu.

Parcely, parčík kolem památníku z války, tráva na hrázi. Kdo co natře, poseče... Pan Vodička se rozhlíží. Nevzal si naslouchadla. "Ne, já vám něco povím." - "Miloši, k věci, jo." - "Todle je výsledek toho, v jakým stavu je zemědělství. Já dělal u hraběte Kinskýho. Měli bysme taky rozšířit chov ryb, jako obec bysme vyďáli. Páč peníze nejsou na nic, že jo, já jsem..."

Pan Černý vstal první. Musí zavřít slepice. Potom strejda a já. Šli všichni. Naposled pan Vodička.

Str. 107

... V knihovně je teplo. Sedím u kamen. Prohlížím nechanický tisk. Chystané akce roku 2005 a rozvoj Mikroregionu Nechanicko. Útok dvacátého druhého praporu polních myslivců na les Svíb třetího července 1866 a fotografie našeho dubu. Jaro nepřichází. Ještě pár plesů a dětských karnevalů.

Dole bouchly dveře. Drobné krůčky vítězí nad schodištěm. Už je tady. Dveře vcházejí pozvolna - rytíř šplhá po klice -

"Ahoj, já ještě tu knížku nemám, mamka říkala, že sme ji nepřečetli. Dneska pudu na karneval."
- "Za koho?" - "Za indiána. Mám jen masku, a Lubošek, ten de za Kocoura v botách! Ale táta mi dělá sekeru. Indiáni měli sekery, vid'?"

Odkládám noviny a nosím papíry s pastelkami. "Eště lepidlo, prosím tě." (Občas už říká "R"!)

Dozvídám se také něco o koláčích paní Pršalové, babiččině cestě na nákup (favoritem) a zlobivém kotěti s černými flíčky. Potkala jsem je před budovou, když jsem sem šla.

"A byla sama? No to snad, já se z ní zblázním, z tý kočky! Vona není - vona se polodila z tý velký mámy kočky - vona nemá žádný méno, jenom Máma. Tak nemá sama co chodit, aby ji přejeli, má chodit s ní!"

Pepa tvoří - je to tajemství - tak přebírám knihy, které jsem dostala. Krabice jsou těžké, ty sílu neztrácejí. "Nech to, ty Evi, teto, já řeknu tátovi, von ti pomůže. To těžký, vid'?"

No ne, je tu i Kalibův zločin, ten jsme nemohli v druháku nikde sehnat. "Budu lepit knížku. Máš obálky? Jako na volbách. Evi, koukej, takhle to zalepím. Já se ti tam podepíšu. Mareček tady asi není, jinak by přišel, vid'? Ale já dycky pídu.

Taky pan Vodička by moh' přijít. Aby otevřel ten šuplík, tam má ňákej boldel, pan Vodička, určitě. Řeknu tátovi, von to otevře, klackem třeba, vid'."

Nezdálo se mi nic (Andante Cantabile).

Hradec Králové : Univerzita Hradec Králové, 2006. 121 s.

Kolikrát
jsi malovala sněhuláka
bez uhlíků?
Já jen jednou.
Řekl jsi
a vzal sis červenou -
na mrkev.
Až budu velkej,
vezmu si tě.
Počkám na tebe, teto.
A radši mi tam ty uhlíky
namaluj, vid'?
(2006)

Jarní

Muži - pilami ječivými -
mrzačí paže stromům -
Kolik ran už vymlčely!
Koruny svrženy, pahýly svázány -
Vítězům sláva...
Což jaro prahne po obřízce?!
(31.3.2004)

Podzim

Cítím
podzim.
Uschlé listí.
A nezakřičím!
Jen spadnu...
(2002)

Jablka

Jablka
voněla víc.
Jenomže -
tys to nepoznal.
Jako poezii.
(2005)

Směju se.
Nelítuj mne,
sama si stačím.
Raněná rozbřeskem
i křikem ptačím.
(2003)